

Συνών. *γυρίστρα, γυρουλοῦ, καλντεριμι-
τζοῦ, μπολοθύρα, πορτογύρω, σοκακοῦ,
σουρταφερτατζοῦ, σουρτούκω.*

γκεζι τό, Ἀθῆν. (παλαιότ.) Πελοπν. (Μαντίν.) — Λεξ.
Πρω. Δημητρ. *γκιζι* Πελοπν. (Κυνουρ. Μαντίν.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *gez* = κύκλος.

1) Κύκλος χαρασσόμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κατὰ τὴν παι-
διὰν «κρυφτό», ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐξορμᾷ ἡ «μάννα» πρὸς ἀνέυ-
ρεσιν τῶν κρυμμένων συμπαικτῶν ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. φρ.
"Εμπα μέσα 'ς τὸ γκεζι (ἐπὶ κομπορρήμονος προκαλουμένου,
ὅπως ἐμπράκτως ἐπιδείξει τὴν ἱκανότητά του, συνών. με τὴν
ἀρχαίαν «ἰδοῦ ἡ Ρόδος, ἰδοῦ καὶ τὸ πῆδημα») Λεξ. Δημητρ.
2) Συνεκδ. *γκεζάκι*, τὸ ὅπ. βλ., Λεξ. Πρω. Δημητρ.
Πβ. *καράβάκι*.

γκεζντιρεύω ἑνιαρ. *κεζτιρεύω* Πόντ. (Ἀργυρόπ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *gezdirme* = περιφέρω.

Περίαγω, περιφέρω κάποιον: Ἄσμ.

*Κόρη, ὄντας ἐγένουσ'νε καὶ ὄντας ἐγεννέθες,
ἔτον καὶ δεντροφύλλωμαν κι ὁ φέγγον ἔτον νέος
κ' ἐνουσ'νε 'ς σ' ἡλ' τὸ γέννεμαν καὶ 'ς σὴν καλὴν τὴν ὥραν
νὰ κεζτιρεύω τ' ἄλογο σ', νὰ κλώθω τὰ παπούτσά σ'*

(ὁ φέγγον = ἡ σελήνη, 'ς σ' ἡλ' τὸ γέννεμαν = κατὰ τὴν
ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου).

γκέζο τό, Εὐβ. (Ἀνδρων. Μετόχ.) Πελοπν. (Κόρινθ.)
γκέζον Στερελλ. (Τριχων.) *γέζου* Σάμ. *γέζος* ὁ, Πελοπν.
(Καρδαμ. Ξεχώρ.) *γκέζους* Στερελλ. (Τριχων.)

Ἐκ τῆς ρίζης *gez-* τοῦ Τουρκ. ρ. *gezme* = κι-
νοῦμαι.

1) Κίνησης, βῆμα Εὐβ. (Ἀνδρων. Μετόχ.) Πελοπν. (Κό-
ρινθ.): *Θά σοῦ δώσω καμμιά γροθιά καὶ δὲν θὰ κάνης γκέζο
Κόρινθ. Τὸ σκότωκα τσ' ἐν ἔκαμε γκέζο Ἀνδρων. Μὴν
κάν'ς γκέζο γιὰτ' σ' ἔφαγα Μετόχ. Σκιάζεται τὸ μουλάρ'
καὶ δὲν ἔκανι γκέζο αὐτόθ. Συνών. φρ. δὲν ἔκανε
βῆμα. β) Συνεκδ., ἐλαφρὰ ἀνεπαίσθητος πνοὴ ἢ φωνὴ Σάμ.:
Τοὺν χτύπα κι γέζου δὲν ἔβγαλι, Συνών. ἄχνα 2, ἀνά-
χνα 2, ἀχνάδα 2. Συνών. φρ. δὲν ἔβγαλε ἄχνα,
δὲν εἶπε κι χ. 2) Ἐπιρρηματ., ἀκαριαίως Στερελλ.
(Τριχων.): *Ἐνὶ πῆις γκέζου τ' γίδα μὲ τ' στομπιά π' τ'ς
ὄρο'ξες (στομπιά = πετριά). 3) Ἐπιθετ., ἄπνους Πελοπν.
(Ξεχώρ.) Στερελλ. (Τριχων.): Τοῦ ὄωτσε μία βουνέα 'ς
τὸν ὕπνο τσαὶ τὸν ἄφησε γέζο (βουνέα = γρόνθος, ὕπνος
= μῆνιγξ) Ξεχώρ. || Φρ. Πῆι γκέζους (ἔμεινε ἄπνους)
Τριχων. Συνών. φρ. πῆγε 'ς τὰ θυμαράκια,
ἔμεινε κόκκαλο-ξερός-τέξα-τέντα, τὰ
κακάρωσε, τῖναξε τὰ πέταλα.**

γκείσα ἡ, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ Ἰαπων. *geisha*.

Ἡ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀοιδὸς καὶ χορεύτρια εἰς Ἰαπωνίαν
σύννηθ.: *Ἡ Ἰαπωνία ἔχει γκέισες ποὺ κάνουν τράκες.
Ἐφερε ἀπὸ τὴν Ἰαπωνία αὐθεντικὴ στολὴ γκέισας Ἀθῆν.*

γκέλ τό, σύννηθ. *γκέλι* ἑνιαχ. *γκέλα* ἡ Πελοπν. (Βερεστ.
Φιγάλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

Ἐκ τῆς προστ. *gel* τοῦ Τουρκ. ρ. *gelme* = ἔρχο-
μαι, ἐπιστρέφω.

1) Τὸ ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ἀναπήδημα ἐλαστικῆς σφαίρας σύ-

νηθ.: *Τρύπησε τὸ τόπι καὶ δὲν κάνει γκέλ σύννηθ. || Φρ. Θά
σοῦ δώσω τέτοια φάπα, ποὺ θὰ κάνης γκέλ (ἀπειλὴ) σύννηθ.
2) Μεταφ., ἡ ἔλξις ποὺ ἀσκεῖ κάποιος ἢ κάτι σύννηθ.:
Αὐτὴ ἡ γυναῖκα κάνει γκέλ (εἶναι ἐλκυστικὴ) σύννηθ. Ἐχω
ἓνα κουστούμι ποὺ κάνει γκέλ σύννηθ. Εἶχε μιὰ λιανομόναρη
γελάδα πῶκανε γκέλες Πελοπν. (Βερεστ.) Πβ. ἔκανε
τράκας.*

γκέλα ἡ, σύννηθ. *κέλ-λα* Κύπρ. *γκελές* ὁ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *gelle*, ὄρος χρησιμοποιούμενος κατὰ
τὸ παίγνιον «τάβλι».

Ἡ κατὰ τὸ παίγνιον «τάβλι» περίπτωσις, κατὰ τὴν ὁ-
ποῖαν ὁ ρίπτων τοὺς κύβους φέρει ἀριθμοὺς ἀντιστοιχοῦντας
εἰς τόπους κατεχομένους ὑπὸ δύο ἢ πλείονων πεσσῶν τοῦ
ἀντιπάλου, ὥστε δὲν δύναται νὰ τοποθετήσῃ ἐπὶ τοῦ ἄβακος
τοὺς ἐκβληθέντας πεσσούς του σύννηθ.: *Ἐκανα - ἔρριξα -
ἔφερα γκέλα. Μοῦ χτύπησε ἓνα πούλι καὶ φέρνω γκέλες
συνέχεια σύννηθ. β) Μεταφ., ἡ ἀποτυχία Στερελλ. (Αἰτωλ.
Ἀκαρναν.)*

γκελίρι τό, σύννηθ. *γελίρι* Σῦρ. *γίλιρι* Λέσβ. *γιλέρ* Σάμ.
γιλίρ Σάμ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *gelir* = εἰσόδημα.

1) Κέρδος, πρόσδοδος, εἰσόδημα Μῆλ. Σῦρ.: *Ἐχει πολλὰ
γελίρια - ἔχασε τὰ γελίρια του Σῦρ. Συνών. ἀπολαβὴ,
σοδειά, μαξούλι. 2) Ἀφθονία, ὁ πλοῦτος γενικῶς
Λέσβ. Σάμ.: Αὐτὸ τοῦ γιλέρ τὸ εἶδι κι 'ς τ' ἀφένει τ'; (εἰς
τὸν πατέρα του;) Σάμ. || Ἄσμ.*

*Χάσαμε τοῦ γιλιρί μας,
ποὺ ἔβραμ' ἀπὶ τσι γουνοὶ μας*

Λέσβ. Συνών. ἀγαθὰ 1, ἀφέντεμα 2, ἀφέντι 6,
ἔχει, καλὰ (βλ. καλός), κατὰσταση, πε-
ριουσία.

γκελμπερι τό, Α. Ρουμελ. (Καβακλ.) Βιθυν. (Μουδαν.
Νικομήδ.) Μακεδ. (Νάουσ.) Προπ. (Πάνορμ.) — Λεξ. Πρω.
Δημητρ. *γελβερι* Θράκ. (Τσακίλ.) *γκιλμπιρι* Θεσσ. (Ἀε-
τόλοφ. Ἀνατολ. Μελιβ. Μεγαλόβρυς. Νερόμυλ. κ.ά.) Μα-
κεδ. (Βόιον Δαμασκ. Νάουσ.) *γιλβιρι* Θάσ. Προπ. (Κύζ.)
γκιλντιρι Μακεδ. (Βόιον) *γιλντιρι* Θεσσ. (Μελιβ.) *κιλμπιρι*
Θεσσ. (Πήλ. Σκήτ. κ.ά.) *κιλβιρι* Θεσσ. Σάμ. (Μαραθόκ.)
τσελμπιρι Τένεδ. *τσιλβιρι* Ἄνδρ. (Κόρθ.) *κελπεριν* Κύπρ.
γκιουλμπιρι Θεσσ. (Πήλ.) Μακεδ. (Βλάστ. Βόιον Ζουπάν.)
κιουλβιρι Αἰθῆν. *γκέλμπερι* Νάυστ. Πελοπν. κ.ά. *γέρβερι*
Ἴος γκέλμπιρ Θεσσ. (Φάρσαλ.) Θράκ. (Σουφλ.) *γέλμπιρ*
Θεσσ. Σάμ. *κελβερι* Κρήτ. (Μουστάκ.) *κέλβερι* Κύθν.
κέλβιρ Σάμ. *κέλμπουρο* Πελοπν. (Μαραθ.) *γκελμπερή* ἡ,
Πόντ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. *κελπερή* Πόντ. (Χαλδ.) *γκέλ-
μπερη* Νάυστ. *γκέρμπιλη* Θεσσ. (Συκαμν.) *κέλβερη* Ἄνδρ.
Πελοπν. (Ἀργ.) *κέρβερη* Σύμ. *τσέλμπιρ* Στερελλ. (Ἀράχ.)
γκέλβερ ὁ, Θράκ. (Καρωτ.) *γκέρμπιλης* Θεσσ. (Κρυόβρ.)
κέλμπερης Σῦρ. *τσιαρμυέρης* Κῶς *γέλβουρας* Μακεδ.
(Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *gelberi* = ἐλκυστήρ.

1) Μακρὰ σιδηρᾷ ἢ ξυλίνῃ ράβδος φέρουσα εἰς τὸ ἐν ἄκρον
αὐτῆς προσηλωμένον καθέτως τεμάχιον ξύλου ἢ μετάλλου
πρὸς ἐξαγωγήν τῶν ἀνθρακίων ἐκ τῆς ἐστίας τοῦ κλιβάνου
ἢ πρὸς συσσώρευσιν τοῦ ἀλωνισθέντος σίτου, σησαμίου κλπ.
Α. Ρουμελ. (Καβακλ.) Ἄνδρ. (Κόρθ. κ.ά.) Βιθυν. (Μουδαν.
Νικομήδ.) Θεσσ. (Ἀνατολ. Κρυόβρ. Μεγαλόβρ. Μελιβ. Νε-



ρόμυλ. Συκαμν. Φάρσαλ. κ.ά.) Θράκ. (Σουφλ. Τσακίλ.) Λήμν. Μακεδ. (Βλάστ. Βόιον Δαμασκ. Ζουπάν. Νάουσ.) Πόντ. (Χαλδ.) Σάμ. Στερελλ. (Ἀράχ.) Τένεδ. κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ποῦ τό 'βανες τὸ γελβερί, νὰ τρανήξω τὴ θράκα; Τσακίλ. Νὰ τ' βγάλ'ς ὅξου τ' στάχτ' 'ποὺ τοῦ φοῦρ-νου μὴ τοῦ γκέμπιρ' Φάρσαλ. Ἰφτυγχῶς βρέθ'κεις κὶ σύ. τειά, ποὺ ἔχ'ς γκέμπιλη, νὰ μᾶς 'ξυπηριτᾶς (τειά = θεία) Συκαμν. Κάηκι ἢ φούρουνος, νὰ φέρ'ς τοῦ γκέμπιλη νὰ τρανήξου τὰ κάρ'να (= κάρβουνα) Κρυόβρ. Συνών. πα-παδιὰ, συνδαύλιστρο, συντρίφτης, φουρ-νοκόρντι, φουρνόξυλο.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γκελμπερής Πελοπν. (Κυνουρ.) καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Κερμπερής Κεφαλλ. β) Σιδηρᾶ ράβδος μετ' ἀγκιστροειδοῦς ἄκρου, διὰ τῆς ὁποίας ὑποδουλιζοῦν τὴν πυρὰν καμίνου ἢ τοποθετοῦν τὸ πῶμα αὐτῆς Θεσσ. Ἰος Κύθν. Κῶς Ναύστ. Πελοπν. Σύμ. Σῦρ. κ.ά. 2) Εἶδος λαβίδος διὰ τῆς ὁποίας ἀνασύρουν τοὺς ἀνθρα-κας ἐκ τῆς πυρᾶς Θάσ. Συνών. μασιὰ, τσιμπίδα. 3) Εἶδος πτύου διὰ τοῦ ὁποίου ἀναδεύουν τὸν πηλὸν Κύπρ. 4) Διχαλωτὴ σκαπάνη Θεσσ. (Πήλ.) Προπ. (Κύζ. Πάνορμ.) Σάμ.

γκελμπερούτσα ἢ, ἐνιαχ. κελμπερούτσα Πόντ. (Κο-τύωρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γκελμπερί, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τύπ. κελπερή ἢ, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦτσα, διὰ τὴν ὅπ. πβ. ἀλογούτσα κ.τ.τ.

Ξύλινον κοντάρι, τὸ ὁποῖον φέρει ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ἄκρου καθέ-τως προσηρμοσμένον σανίδιον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐξάγουν ἐκ τοῦ κλιβάνου τὸν διὰ θερμάνσεως ξηρανθέντα σῖτον. Πβ. γκελμπερί 1.

γκέμι τό, κοιν. καὶ Τσακων. (Χαβουτσ.) γέμι Ζάκ. Κε-φαλλ. Κρήτ. Μέγαρ. Νάξ. Πελοπν. (Λακεδ. Μάν.) κ.ά. γκέμ' Α. Ρουμελ. (Καβακλ.) Εὐβ. (Αἰδηψ. Ἀκρ. Λιχὰς Ὑαχν. κ.ά.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ. Παλάσ. Πλατανοῦσ. Πρέβ. κ.ά.) Θεσσ. (Ἄγιος Θεόδωρ. Βαμβακ. Δομοκ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Ἀμόρ. Μαρών. Σουφλ.) Καππ. (Μισθ.) Μακεδ. (Βέρ. Βλάστ. Βόιον Βρία Βροντ. Γαλατ. Γρεβεν. Δαμασκ. Δεσκάτ. Δρυμ. Ἐράτυρ. Καστορ. Κολινδρ. Μοσχοπότ. Νάουσ. Πεντάπολ. Ρυάκ. Σιάτ.) Προπ. (Ἀρτάκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ὑπάτ. Φθιώτ. Φωκ.) Τσακων. (Βάτικ. Χαβουτσ.) γέμ' Ἰμβρ. Θράκ. (Μάδυτ. Σαρεκκλ.) Λέσβ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σάμ. (Βλαμαρ. Κουμαδαρ. Μαρθόκ. κ.ά.) Στερελλ. (Εὐρυταν.) Τῆν. κέμι Ἡπ. (Δρόβικν.) κέμ-μι Ρόδ. κέμ' Καππ. (Φλογ.) τζέμι Καρ. (Ἀλικαρνασσ.) γέμι Θεσσ. (Ἀργιθ.) γκίμι Μακεδ. (Βόιον)

Ἐκ τοῦ Ἀραβοτουρκικοῦ gem = χαλινός. Βλ. Α. Maidhof εἰς Glotta 10 (1920), 9.

1) Συνήθως κατὰ πληθ. ὁ χαλινός, τὰ ἡνία κοιν. καὶ Καππ. (Μισθ.) Τσακων. (Χαβουτσ.): Ἐπιασε τὸ ἄλογο ἀπὸ τὰ γκέμια κοιν. Ἀπ' τὶς φωνές, τὸ ντουφεκίδι καὶ τὰ τραγούδια ἀλαφιαστήκανε τ' ἄλογα καὶ πήγανε νὰ κόφουνε τὰ γκέμια Πελοπν. (Μεσσην.) Βάστα καλὰ τοῦ γκέμ', γὰ νὰ μὴ πέης Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μὴ κόπ'κὶ λίγου τοῦ λουρι ἀπ' τοῦ γκέμ' κὶ θέλου νὰ τοῦ γάφου Ἡπ. (Κουκούλ.) Τοῦ γκέμ' τοῦ ἐβανάμι μόνου 'ς τ' ἄλλουγον Μακεδ. (Μοσχοπόταμ.) Ἰγὼ 'ς τ' ἄλλουγον εἶχα γκέμια ἀπὸ καθαρό πιτσὶ κὶ ὄλον κιντ'τὸ (= κεντητὸν) Μάκεδ. (Δεσκάτ.) Πιάσι 'ξ' δὰ τὰ γκέμια νὰ στιγμὴ νὰ πιταχτοῦ ὡς τ' ἀβέλ' Εὐβ. (Ἀκρ.) Φτάτ' νὰ

τὰ τ'νάξ'ς τὰ γκέμια νὰ φουρὰ κὶ γίνιτ' ἀέρας (ἐπὶ λίαν ταχύποδος ὑποζυγίου) αὐτόθ. || Μεταφ. φρ. Πάρ' του τὰ γκέμια, μὴν τὸν ἀφίνης νὰ σοῦ πάρῃ τὸν ἀέρα. Σφίξ' του τὰ γκέμια, ἂν θέλῃς νὰ συμμορφωθῇ σύνηθ. Τοῦ βαστάει τὰ γκέμια (τὸν διευθύνει) Λεξ. Δημητρ. Συνών. φρ. Τὸν σέρενει ἀπὸ τὸ καπίστρι, τὸν τρανάει ἀπὸ τὴ μύτη. Τοῦν τρανάει ἀπ' τοῦ γκέμ' ἢ γ'ναίκα τ' (συνών. μετ' τὴν προηγουμ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐννοια σου καὶ θὰ τοῦ τσακώσου τὰ γκέμια, ποῦ θὰ μοῦ πάρῃ (συνών. μετ' τὴν προηγουμ.) Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἡρθ' οὐ πατέρας τ' κὶ τὰ 'σφιξι τὰ γέμια τ', ἰμένα δὲ μ' ἀκούει Τῆν. Τοῦ μάζεψα τὰ γκέμια Λεξ. Βλαστ. 503. Συνών. φρ. Τοῦ 'σφιξα τὰ λουριὰ Βάλ' τ' τὰ γκέμια, γὰ νὰ μὴν τοῦ ξανακαῶν' Στε-ρελλ. (Ὑπάτ.) Κρατάει τοῦ γκέμ' κὶ πέρασε καλὰ, ἀλλιῶς θὰ κακουπέραναι (διευθύνει, διαχειρίζεται καλῶς τὰ τοῦ οἴ-κου) Στερελλ. (Τριχων.) Εἶνι ἄλλουγον χώρ'ς γκέμ' (ἐπὶ ἀπειθαρχήτου) Ἡπ. Τί καρτιρεῖς, ἄμα φέγουν τὰ γκέμια ἀπ' τὰ χέρια τῶν γουνέουν; Ἡπ. (Κουκούλ.) || Παροιμ. Τοῦ μπ'λάρ' πιάνιτι μὴ τοῦ γκέμ' (ἀπαιτεῖται ἐπιβολὴ ἐπὶ τῆς συζύγου, τῶν τέκνων κ.λ.π.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ὁ νοῦς του σχίζει τρίχα καὶ τοῦ φύλλου βάνει γκέμι (ἐπὶ τῶν λίαν ἐπιτηδείων) I. Βενιζέλ. Παροιμ.², 334, 200.

Κόρη χωρὶς συμμάζεμα, μονάρι δίχως γκέμια (ἐπὶ ἀνεπιβλέπτου νεάνιδος χωρούσης εἰς αἰσχρὸν βίον) Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Βάνε τὴ σέλλα τὴ χρυσῇ τσαί τ' ἀσημένια γέμια Μέγαρ.

Μισοδρομῆς, μισοστρατῆς, 'ς τὴ μέση 'ς τὸ γιοφύρι στοιχειὸ ξεφανερῶθηκε, στέκει ἀνάμεσά τους, πιάνει τῆς νύφης τ' ἄλογο καὶ τοῦ γαμπροῦ τὸ γκέμι Πελοπν. (Κλειτορ.)

Καὶ τὴν σαῖττα τὴ φτινὴ κὶ αὐτὴ γκέμι τὴν βάνουν (σαῖττα = εἶδος ὄφεως, φτινὴ = φτενὴ, λεπτὴ) Μακεδ. (Βόιον). Συνών. χαλινάρι.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. 'ς τοῦ Γκέμ' Στερελλ. (Ἀστακ.) 2) Μεταφ., ὁ χαλινός τῆς βαλάνου τοῦ πέους Θράκ. (Σουφλ.) Συνών. πετσάκι, πετσί.

γκεμοκράτης ὁ, ἐνιαχ. γκιμουκράτ'ς Στερελλ. (Ὑπάτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γκέμι καὶ τοῦ ρ. κρατῶ.

Ὁ ἡνίοχος.

γκέο-βαγκέο τό, σύνηθ. γκέο-βαγκέλο Εὐβ. (Ἀκρ.) Πελοπν. (Γαργαλ.) γέο-βαγέλο Πελοπν. (Μάν.)

Λέξις πεποιημένη τῆς παιδικῆς γλώσσης.

Παιδιά, κατὰ τὴν ὅπ. μία κορασὶς, ἢ «μάννα», στέκεται ἀντιμέτωπος πρὸς ἄλλας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν τοποθετηθῇ εἰς εὐθεῖαν γραμμὴν, καὶ μετ' ἐπὶ πλεγμασῆς τὰς χεῖρας βαδίζει ρυ-θμικῶς πρὸς αὐτάς καὶ ἐπανέρχεται ὀπισθοχωροῦσα εἰς τὴν θέσιν τῆς ἐνῶ συγχρόνως τραγουδεῖ:

Ἐνα λεπτό (ἢ λεφτό) κρεμμύδι, γκέο-βαγκέο,

Ἐνα λεπτό κρεμμύδι, φράνξε (ἢ φράγκισε ἢ φράντσι) βα-γκέο (ἢ βαέτα)

Ἡ σκηνὴ ἐπαναλαμβάνεται ὑπὸ τῶν λοιπῶν συμπαικτριῶν καὶ ἀκολουθεῖ τραγουδιστὸς διάλογος, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ ἐκάστοτε «μάννα» προτείνει εἰς μίαν τῶν συμπαικτριῶν γαμβροὺς πρὸς ἐκλογὴν, τοὺς ὁποῖους αὐτὴ ἀπορρίπτει μέχρις ὅτου εὕρῃ ἓνα τῆς ἀρεσκείας τῆς.

